

מהקדמתו ליומנו

מטרת יומן זה לשמש ראי נאמן לחיי, הגיגי, חויתוי וכל אשר יקיף אותי במשך שנתיים אילו של היותי בחטיבה. כתיבתו לא תעשה או יותר נכון לא אתחייב לכתוב בו מידי יום ביומו אלא מידי פעם שיתעורר משהו יהיה משעמם וכדאי יהיה להעלות משהו ממחשבותי ואולי לשם הקלה גם על הנייר.

והחלטתי על כתיבת היומן עזרו לא במעט דבריו של אבא ולכן הקדשתי לו גם את יומני יהיה זה ציון קטן להערכתי ולאהבתי אותו כאב, ויותר מזה אולי כחבר נאמן בכשל שעת מצוקה ומועקה. איני כותב דברים אלה רק לשם כתיבה אלא שאני מרגיש חובה לכתבם כי כך הם. איני רוצה לגרוע בזה כלום מהערכתי את אימי אשר אהבת האם שבה ולפעמים עם כל הפינוק והתמימות שבה ליווני כל השנים וגם החופשים שביליתי בבית מעת עזבי אותו ללימודים ולהכשרה. כ"כ איני יכול להסתיר את חיבתי לאחיי למרות היותם שונים ממני.

יומן זה הוא ראשון לי ואיני יודע כיצד יצליח אבל אני מקווה שאוכל להתמסר אף לו והוא יביא לי בזמן מן הזמנים סיפוק נפשי....

מיומנו

6.2.1948

... ושוב פעם התאכזבתי מעט מהחברה לאחר צפייה וגעגועים לחזור הנה כשהגענו שמענו על מה הבנות רבות וגם לבנים לא חסרים כל אותם גילויי הקטנוניות והעצלות וכשחשבתי יותר קצת קשה היה לי להבין מה אעשה אם אצטרך להמשיך עם אנשים אלה יחד אם רק לא נצא למושב רגיל או שיתופי ומבלי לדעת פרטים על צורות ההתישבות אני מתחיל לחשוב מחדש על המושב שעליו חשבתי עוד בתחילה, על משק וגינת נוי בצידו שלי ובטיפול. אך עוד חזון למועד ועתה עלינו לעמוד מעל כל זה.

15.2.1948

שיחתנו היום עם סמת היתה מעניינת והנושא היה "פחד" ופחד מפני המוות והחיים מפני הבדידות וכו' לכאורה סתירה אך ככה זה וכן האמצעים שאדם נוקט להתגבר על זה אכזריות, רכישת הון וביטוח חיי, אבל המסקנה לה הגיעו עתה הם חיי החברה המשותפים בם אדם נותן לחברה וכשאדם נותן הרי על פי רוב מצב רוחו טוב יותר וכן מקבל מהחברה מכל האנשים השותפים לו וזהו הפתרון.

6.3.1948

... זוהי הפינה האחרונה המבטיחה לנו חיי עם ועליה עלינו להילחם. אני בעצמי מרגיש שקל לכתוב זאת אך כשחושב אתה שחייך הצעירים עלולים להקפד באחד הימים או הלילות מכדור אויב אכזר הרי שצמרמורת עוברת את גופך והנך בעצמך מפחד מעצם הדברים אותם העלת במוחך אבל כל זה עד לרגע מסוים עד להתחלת הקרב ומכאן ועד סופו נעלם הפחד שותק הלב וכולך הופך למנוע המניע כלי שני וכאלה הם החיילים על הכל ניתן לחשוב עד התחלת הקרב אבל משהתחיל עלינו לחדול מהכל למלא את המוטל עד שאש הנגד תעיד ניצחנו ובמקרה הפוך הכדור

האחרון לך הוא כי אין רחמים בדין, התחלנו בקרב מכריע על חיי עמנו ועתידו ועלינו לנצח הפחד מהמוות ורצון עז לחיים ילוונו עד לסוף, ואז ננצח, כי אחרת אי אפשר.

24.3.1948

בעצם הזמן אנשים נפרדים לנצח. החלטנו כנראה אני ודינה לתת מילים למה שהסתתר והתחבא אי שם וכשרמזים דקים נסובו סביבו מידי פעם בשעות הערב המאוחרות באוהל. ואמנם לזה התחלתי כבר לכתוב את סיפור הצל מעל היריעה בקיצור נכנסנו לכלוב ולו לזמן מה שדפנותיו נקראות "חברות" "אהבה" ועוד מילים כגון אלה. איני יודע כמה זמן יחזיקו הדפנות בתוכם זוג זה ואכן לעתיד פתרוניים. אחת אני יודע לא חיפשתי את הקנקן אלא את מה שבתוכו. ואני מניח שמצאתי.